



Advies

Samenwerkingsakkoord Flexmex

Inhoud

Krachtlijnen van het advies	3
Advies	4
1. Situering van de adviesvraag	4
2. Algemene beoordeling	5
3. Aanbevelingen.....	6
3.1. Garandeer conformiteit met internationale bepalingen	6
3.2. Voorzie overleg met het oog op meer afstemming binnen België	6
3.3. Verduidelijk het samenwerkingsakkoord.....	8
3.3.1 Verduidelijk de procedures voor initiatiefnemers van projecten	8
3.3.2 Verduidelijk de beoordelingsprocedures voor JI-projecten	8
3.3.3 Geef aan hoe transparantie over inzet van flexmex wordt gegarandeerd	9
3.3.4 Regel de controle op het gebruik van Kyoto-eenheden beter	10
3.3.5 Voorzie extra bepalingen inzake overschotten van rechten	11
3.3.6 Klaar het verschil uit tussen de bepalingen inzake landgebruik en bosbouw en eerdere beslissingen.....	11
3.3.7 Verduidelijk het samenwerkingsakkoord ook op andere punten	11

Krachtlijnen van het advies

De raad vindt het een goede zaak dat via een samenwerkingsakkoord afspraken binnen België worden gemaakt inzake de inzet van flexibiliteitsmechanismen (flexmex). Afspraken over het institutioneel en regelgevend kader inzake de flexmex zijn dringend nodig, opdat overheden, exploitanten, projectontwikkelaars en anderen zo snel mogelijk effectief gebruik zouden kunnen maken van flexmex.

De raad heeft wel vragen bij de conformiteit van het voorliggend samenwerkingsakkoord met de internationale bepalingen, bij de mate waarin het samenwerkingsakkoord zal leiden tot afstemming tussen de diverse overheden en bij de duidelijkheid en het sluitend karakter van de gemaakte afspraken tussen diverse overheden. De raad vraagt daarom om op korte termijn het voorliggend samenwerkingsakkoord te herzien en doet hiervoor enkele aanbevelingen.

Advies

1. Situering van de adviesvraag

Op 2 februari 2007 ontving de SERV een adviesvraag van Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur over het voorontwerp van decreet houdende instemming met het samenwerkingsakkoord, gesloten tussen de federale Overheid, het Vlaamse Gewest, het Waalse Gewest en het Brusselse hoofdstedelijke Gewest inzake de uitvoering van sommige bepalingen van het Protocol van Kyoto. De adviestermijn bedraagt 30 dagen.

Het voorliggend samenwerkingsakkoord, ook het samenwerkingsakkoord flexmex (flexibiliteitsmechanismen) genoemd, bevat bepalingen inzake:

- de omzetting van de zogenaamde 'linking directive' (goedkeuring van projectactiviteiten, tegoeden aan en gebruik van Kyoto-eenheden);
- de registratie van de toegewezen hoeveelheid emissierechten;
- de lastenverdeling;
- de reserve voor de verbintenisperiode en overdracht van Kyoto-eenheden naar een volgende verbintenisperiode;
- landgebruik, wijziging van landgebruik en bosbouw;
- procedures en mechanismen voor de naleving van de bepalingen van het Protocol van Kyoto.

2. Algemene beoordeling

De raad vindt het een goede zaak dat via een samenwerkingsakkoord afspraken binnen België worden gemaakt inzake de inzet van flexibiliteitsmechanismen (flexmex). Gezien de bevoegdheidsverdeling in ons land hebben immers zowel de federale overheid als de gewesten bevoegdheden terzake. Afspraken over het institutioneel en regelgevend kader inzake de flexmex zijn bovendien dringend nodig, opdat overheden, exploitanten, projectontwikkelaars en anderen zo snel mogelijk effectief gebruik zouden kunnen maken van flexmex. De deelname aan CDM- en JI-projecten is bijvoorbeeld niet mogelijk zolang de aangewezen nationale autoriteit (designated national authority - DNA), resp. het aanspreekpunt (designated focal point – DFP) niet zijn aangeduid. België was één van de weinige partijen waarvoor dit nog niet was gebeurd.

Het opgezette institutioneel en regelgevend kader inzake flexmex in het samenwerkingsakkoord moet volgens de raad voldoen aan drie voorwaarden:

1. Het opgezette kader moet voldoen aan de geldende internationale randvoorwaarden.
2. Het samenwerkingsakkoord moet bijdragen tot meer afstemming tussen de voorwaarden en criteria die binnen België gebruikt worden inzake de inzet van flexibiliteitsmechanismen.
3. Het kader moet voldoende duidelijk zijn en rechtszekerheid bieden aan de diverse overheden, de exploitanten, de projectontwikkelaars en derden.

De raad is niet overtuigd dat het voorliggend samenwerkingsakkoord voldoet aan de drie bovengenoemde voorwaarden. De raad heeft namelijk vragen bij de conformiteit van de inhoud van het samenwerkingsakkoord met de internationale bepalingen, bij de mate waarin het samenwerkingsakkoord zal leiden tot afstemming tussen de diverse overheden en bij de duidelijkheid en het sluitend karakter van de gemaakte afspraken tussen diverse overheden. De raad vraagt daarom om op korte termijn het voorliggend samenwerkingsakkoord te herzien en doet hiervoor enkele aanbevelingen.

3. Aanbevelingen

3.1. Garandeer conformiteit met internationale bepalingen

De raad vraagt zich af of het voorliggend samenwerkingsakkoord volledig binnen de internationale bepalingen en afspraken van het UNFCCC (United Nations Framework Convention on Climate Change) past.

De internationale afspraken stellen dat er één *nationale* autoriteit, respectievelijk aanspreekpunt moet zijn voor de goedkeuring van CDM-, resp. JI-projectactiviteiten en dat er *nationale* richtlijnen en procedures moeten zijn voor de goedkeuring van JI-projecten (Decision 9/CMP.1 Guidelines for the implementation of Article 6 of the Kyoto Protocol, punt 20 b). De website van het UNFCCC¹ geeft bijgevolg voor de meeste landen de aangewezen nationale instanties evenals nationale guidelines inzake JI-projectactiviteiten.

Het samenwerkingsakkoord duidt de Nationale Klimaatcommissie aan als formele nationale autoriteit en als formeel aanspreekpunt voor de goedkeuring van projectactiviteiten, maar delegeert in feite de beslissingsbevoegdheid over de goedkeuring naar de verschillende overheden. De Nationale Klimaatcommissie die formeel de projectactiviteiten goedkeurt, wordt door het samenwerkingsakkoord verplicht de beslissing van het gewest of de federale overheid te volgen. De raad vraagt zich af of het voor het UNFCCC inderdaad volstaat dat er binnen België *verschillende* richtlijnen en procedures gelden.

3.2. Voorzie overleg met het oog op meer afstemming binnen België

De organisaties vertegenwoordigd in de SERV toonden zich reeds eerder voorstander van meer afstemming tussen de procedures en criteria die binnen België gebruikt worden inzake de inzet van flexibiliteitsmechanismen². De vraag naar meer afstemming heeft betrekking op

- de procedures en criteria die de Belgische overheden hanteren bij de behandeling van verzoeken tot goedkeuring van projectactiviteiten;
- de criteria die Belgische overheden gebruiken om zelf Kyoto-eenheden aan te kopen;
- de criteria die de Belgische overheden instellen om het gebruik van Kyoto-eenheden door hun 'onderdanen' – personen en exploitanten - te regelen.

¹ <http://cdm.unfccc.int/DNA/index.html> en http://ji.unfccc.int/JI_Parties

² Het klimaat aan de orde van de dag: 365 voorstellen voor het Vlaamse klimaatbeleid. Aanbevelingen uit de Vlaamse klimaatconferentie. 18 oktober 2005 'Meer afstemming, onderbouwing en samenwerking binnen België en binnen Europa zijn alvast nodig voor de aankoop van projectgebonden kredieten (gezamenlijke tenders), de vastlegging van de voorwaarden voor projectgebonden kredieten en de voorwaarden voor de inzet van flexmex door bedrijven.

Volgens de raad is harmonisering van procedures en criteria erg belangrijk. Ten eerste kan harmonisering het regelgevend kader inzake flexmex in België doorzichtiger maken, niet in het minst voor exploitanten en projectontwikkelaars die in meerdere gewesten actief zijn. Ten tweede is harmonisering van belang om ongewenste 'concurrentie' tussen de Belgische overheden te vermijden, zowel bij de aankoop van Kyoto-eenheden door de overheden zelf, als bij de vraag welke overheid over het verzoek tot goedkeuring zal beslissen. Volgens de voorliggende regeling lijkt de initiatiefnemer namelijk in een aantal gevallen te kunnen kiezen bij welke overheid het verzoek tot goedkeuring wordt ingediend, waarna het verzoek wordt behandeld overeenkomstig de regels van het gewest in kwestie (cf. infra).

De raad merkt op dat het voorliggend samenwerkingsakkoord geen bepalingen bevat over overleg tussen de regio's en de federale overheid om tot meer afstemming te komen, noch inzake de goedkeuring van projectactiviteiten, noch inzake de aankoopstrategieën van de overheden, noch inzake het gebruik van flexmex door derden. Inzake het laatste type van criteria, stelt het samenwerkingsakkoord enkel dat, indien de gewesten en de federale overheid hierover een consensus bereiken en als dit technisch kan worden uitgevoerd in de registersoftware, de nationale klimaatcommissie de registeradministrateur kan verzoeken om het gebruik van specifieke Kyoto-eenheden afkomstig van specifieke projectactiviteiten uit te sluiten (art. 13 §3).

Aansluitend merkt de raad op dat het ontwerp samenwerkingsakkoord de eerder aangekondigde autonomie van de gewesten lijkt in te perken om over de goedkeuring van projectactiviteiten te beslissen, al lijkt deze inperking niet ingegeven door harmonisatie-overwegingen. De raad vraagt daarom om de mate van autonomie van de gewesten om over de goedkeuring van projectactiviteiten te beslissen, te verduidelijken en te motiveren.

- Blijkbaar volstaat het, ingevolge art. 5 §2 en §3, voor de federale overheid om de intentie te uiten dat zij de Kyoto-eenheden van een project *wil verwerven* om 'in overleg' mee te kunnen beslissen over de goedkeuring van projectactiviteiten die onder de bevoegdheden van de gewesten vallen³.

Overigens is het onduidelijk hoe een goedkeuringsprocedure *in overleg* tussen de meerdere overheden in de praktijk precies vorm zal krijgen: Gaat het over een beslissing bij consensus of een beslissing na raadpleging? Heeft elk gewest een veto-recht? Volgens welke regels wordt het project beoordeeld?⁴

- De reikwijdte van het *voorstel van de Nationale Klimaatcommissie inzake activiteiten en prioritaire landen* is onduidelijk (art. 3 §2 van het samenwerkingsakkoord). De laatste zin van artikel 3 §2 stelt dat de Nationale Klimaatcommissie elk jaar aan de federale overheid

³ §2: Elke projectactiviteit waarvan de federale overheid Kyoto-eenheden wil verwerven, valt onder de bevoegdheid van de federale overheid. §3: Als een projectactiviteit [...] tegelijkertijd onder de bevoegdheid valt van meerdere gewesten of van een of meer gewesten en de federale overheid, dan wordt ze goedgekeurd door de overheid waar het verzoek tot goedkeuring is ingediend, in overleg met de andere betrokken bevoegde overheden.

⁴ Art. 10 § 1 spreekt van een 2/3 meerderheid, maar dit artikel gaat over andere beslissingen.

en aan de gewesten activiteiten en prioritaire landen *voorstelt*, met het oog op voldoende geografische spreiding *van de projectactiviteiten* en rekening houdend met de relevante initiatieven van internationale en Europese instellingen. Het is onduidelijk hoe dit voorstel inzake activiteiten en prioritaire landen vanwege de klimaatcommissie aan de federale overheid en de gewesten verder door de betrokken overheden behandeld zal worden.

3.3. Verduidelijk het samenwerkingsakkoord

3.3.1 Verduidelijk de procedures voor initiatiefnemers van projecten

Volgens de raad moeten de procedures voor de goedkeuring van projectactiviteiten verduidelijkt en vereenvoudigd worden voor de initiatiefnemers van de projecten.

- Verduidelijk de procedure voor *de indiening van verzoeken tot goedkeuring van projectactiviteiten die onder de bevoegdheid van meerdere overheden vallen*. Het is niet volledig duidelijk of de initiatiefnemer in dat geval kan kiezen bij welke overheid hij het verzoek tot goedkeuring indient, zoals art. 5 §3 lijkt te impliceren, dan wel of het verzoek bij elk van de verschillende gewesten moet worden ingediend, zoals uit art. 6 lijkt te volgen⁵.

Overigens vraagt de raad zich af hoe een initiatiefnemer kan weten of hij zijn verzoek moet indienen bij de federale overheid. Kan hij er in alle gevallen zeker van zijn dat de federale overheid van zijn projectactiviteit Kyoto-eenheden al dan niet wil verwerven? Enkel ingeval van contractering na een federale tender kan de initiatiefnemer hier zeker van zijn; in alle andere gevallen wellicht niet.

- Vervolledig de procedure inzake *de behandeling van het verzoek tot goedkeuring door de Nationale Klimaatcommissie*. De voorziene procedure bepaalt bijvoorbeeld geen termijnen waarbinnen de Klimaatcommissie aanvullende inlichtingen kan vragen (art. 9 §3). Ook delegeert het samenwerkingsakkoord niet de bevoegdheid aan de klimaatcommissie om nadere regels terzake vast te stellen.
- Laat toe dat de Nationale Klimaatcommissie, het formeel goedkeuringsorgaan voor projectactiviteiten, kan fungeren als *doorgeefluik* voor projectaanvragen. Dat zou impliceren dat een projectontwikkelaar die twijfelt over waar het project ingediend moet worden, hiervoor steeds bij de Nationale Klimaatcommissie terecht kan. Tevens zou dit betekenen dat een projectontwikkelaar met meerdere vestigingen in verschillende gewesten één aanspreekpunt kan hebben.

3.3.2 Verduidelijk de beoordelingsprocedures voor JI-projecten

De raad vraagt om de beoordelingsprocedures voor JI-projecten duidelijker in het samenwerkingsakkoord te regelen:

⁵ Art. 5 §3 Als een projectactiviteit [...] tegelijkertijd onder de bevoegdheid valt van meerder gewesten of van een of meer gewesten en de federale overheid, dan wordt ze goedgekeurd door de overheid waar het verzoek tot goedkeuring is ingediend, [...]. Art. 6: een projectactiviteit die onder de gewestelijke bevoegdheid valt, wordt ingediend overeenkomst de regels van het gewest in kwestie.

- Het samenwerkingsakkoord legt niet onbetwistbaar vast wie voor België beslist over de goedkeuring van JI-projecten die op Belgisch grondgebied plaats hebben. Conform de internationale filosofie en conform de filosofie van de Belgische lastenverdeling is het logisch dat de gastregio beslist over de goedkeuring van JI-projecten en dus de ERU's *verleent* aan projecten die op hun grondgebied plaats hebben. Echter, zoals hierboven reeds aangegeven, is het samenwerkingsakkoord in bepaalde gevallen onduidelijk over wie beslist over de goedkeuring van projectactiviteiten. Enkel voor een JI-project dat niet gefinancierd wordt door een overheid van een ander gewest (art. 5 §1 1°) en waarvan geen ander gewest Kyoto-eenheden wil verwerven (art. 5 §1 2°) en dat niet wordt ingediend door een natuurlijke persoon of rechtspersoon uit een ander gewest (art. 5 §1 3°), zal de beoordeling effectief en alleen gebeuren door het gewest op wiens grondgebied de projectactiviteit wordt uitgevoerd (art. 5 §1 4°). In de andere gevallen bepaalt de plaats van indiening van het verzoek tot goedkeuring wie de goedkeuring levert, al gebeurt dit weliswaar in overleg met de andere betrokken overheden. Dat betekent dat de 'gastregio' niet in alle gevallen een exclusieve beslissingsbevoegdheid terzake heeft.
In dit verband vraagt de raad zich af of het samenwerkingsakkoord niet conflicteert met het Vlaamse VER-besluit⁶ dat in art. 30 lijkt te impliceren dat Vlaanderen wel degelijk bevoegd is om te allen tijde, al dan niet ERU's te verlenen voor projectactiviteiten die worden ondernomen in het Vlaamse gewest⁷.
- Het samenwerkingsakkoord verwoordt onduidelijk hoe de additionaliteitsvereiste in de verschillende gevallen gecontroleerd zal worden. De bepaling in art. 6 §2 lijkt bijvoorbeeld te impliceren dat deze vereiste niet gecontroleerd wordt indien de bevoegde overheid ERU's wil verwerven van een bepaald project. 'Bij de beoordeling van een JI-projectactiviteit die niet onder de controle valt van het Comité van toezicht, opgericht op grond van artikel 6 van het Protocol van Kyoto, *en waarvan de bevoegde Gewestelijke of federale overheid geen ERU's wil verwerven*, ziet de bevoegde overheid erop toe dat de projectactiviteit resulteert in emissiereducties van broeikasgassen, die een extra vermindering opleveren ten opzichte van de situatie zonder de voorgestelde projectactiviteit'.

3.3.3 Geef aan hoe transparantie over inzet van flexmex wordt gegarandeerd

De raad hecht veel belang aan transparantie en feedback over de aankoopstrategie van de overheden enerzijds en over de goedgekeurde projecten anderzijds.

- Over het *aankoopgedrag van de diverse overheden* lijkt het samenwerkingsakkoord geen gecentraliseerde verslaggeving te voorzien. Nochtans heeft de registeradministrateur een duidelijk zicht op de bewegingen van de rekeningen van de overheden en zou hij hierover in zijn rapportage op een uniforme wijze kunnen berichten.

⁶ Besluit van de Vlaamse Regering inzake de verhandelbare emissierechten voor broeikasgassen en tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning en van het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende de algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne. '[...] worden geen ERU's verleend voor projectactiviteiten, ondernomen in het Vlaamse Gewest, die resulteren in reducties of beperkingen van broeikasgasemissies van een BKG-inrichting.'

⁷ Een ontwerp van wijzigingsbesluit van dit besluit, waarover de SERV om advies werd gevraagd, stelt zelfs in art. 32 bis: 'Projectactiviteiten waarvan de uitvoering zou plaatsvinden op grondgebied van het Vlaamse Gewest, worden niet goedgekeurd'.

- Over de *goedgekeurde projecten* bevat het samenwerkingsakkoord wel een informatiebepaling. Art. 4 §1 stelt namelijk: 'De Nationale Klimaatcommissie [...] stelt informatie over projectactiviteiten, waarvoor een goedkeuringsbrief werd uitgereikt, ter kennis van het publiek, met behoud van de *toepasselijke* wettelijke en reglementaire bepalingen op het vlak van vertrouwelijkheid en de eerbiediging van het bedrijfsgeheim.'

De raad vindt het vooreerst logisch en nodig dat de informatieverschaffing over goedgekeurde projecten door de formele goedkeuringsinstantie zelf worden verricht, i.c. de Nationale Klimaatcommissie. Dit belet evenwel niet dat de diverse overheden wiens beslissing de Nationale Klimaatcommissie moest volgen, eventuele bijkomende informatie kunnen verschaffen over de projecten waarover zij de facto beslisten.

Voorts vindt de raad dat de informatiebepaling in het samenwerkingsakkoord erg summier is. Op volgende vragen geeft het samenwerkingsakkoord geen antwoord:

- Welke informatie wordt over de goedgekeurde projecten ter beschikking gesteld? Aard van het project, locatie van het project, initiatiefnemer(s), aantal verwachte Kyoto-eenheden, timing, randvoorwaarden, ...
- Wanneer wordt informatie over de goedgekeurde projecten bekendgemaakt? Jaarlijks, halfjaarlijks, na elke goedkeuring, ...?
- Hoe wordt de informatie ter beschikking gesteld (publicatie, website, ...)?
- Wordt het publiek ook geïnformeerd over het aantal projecten dat niet werd goedgekeurd en hun eventuele reden van niet-goedkeuring?
- ...

Tot slot merkt de raad op dat de bepalingen over transparantie in het VER-besluit van de Vlaamse regering door het samenwerkingsakkoord zonder voorwerp dreigen te vallen. Art. 32 van dit besluit regelde weliswaar de ter beschikking stelling van informatie over projectactiviteiten aan het publiek door AMINABEL, maar enkel voor projectactiviteiten *waaraan een door het Vlaams Gewest gemachtige* particuliere of openbare organisatie deelneemt. Ingevolge het voorliggend samenwerkingsakkoord zou de machtiging tot deelname echter steeds formeel door de Nationale Klimaatcommissie gebeuren.

3.3.4 Regel de controle op het gebruik van Kyoto-eenheden beter

De raad vindt dat het samenwerkingsakkoord moet voorzien in een zo sluitend mogelijke controle op het gebruik van Kyoto-eenheden. De raad heeft hierover enkele vragen:

- Blijkbaar kunnen Kyoto-eenheden verhandeld worden, zelfs als dit in strijd is met vooraf bepaalde regels van de gewesten (bijv. bijkomende voorwaarden of uitsluiting van specifieke projectactiviteiten, art. 12 §2, §3). De registeradministrateur lijkt enkel achteraf de betrokken partij, i.c. de gewesten, te kunnen informeren zodat de inbreuk vastgesteld kan worden. Enkel wanneer de gewesten en de federale overheid consensus bereikten over de uitsluiting van bepaalde activiteiten *en als dit technisch kan worden uitgevoerd* in de software (art. 13 §3), kan het gebruik preventief worden uitgesloten. De raad vraagt zich af waarom een analoge formulering niet wordt gebruikt voor de voorwaarden van de gewesten.
- Gewesten kunnen bijkomende voorwaarden vastleggen voor het gebruik van Kyoto-eenheden door exploitanten waaraan ze de broeikasgasvergunning heeft uitgereikt (art. 12 §3). De vraag is of de registeradministrateur steeds voldoende informatie heeft om de be-

trokken partij inderdaad in de mogelijkheid te stellen om eventuele inbreuken autonoom vast te stellen.

3.3.5 Voorzie extra bepalingen inzake overschotten van rechten

De raad meent dat in het hoofdstuk 5 over de verdeling van de lasten bijkomend geregeld moet worden dat, indien zou blijken dat een gewest snel en zonder bijkomende maatregelen kan voldoen aan zijn verplichtingen volgens de lastenverdeling zoals vastgelegd door het Overlegcomité van 8 maart 2004, de overtollige rechten in eerste instantie ter beschikking gesteld worden om te voldoen aan de nationale Kyoto doelstellingen.

3.3.6 Klaar het verschil uit tussen de bepalingen inzake landgebruik en bosbouw en eerdere beslissingen

De raad merkt op dat artikel 20 van het samenwerkingsakkoord zonder voorwerp lijkt. Dit artikel bepaalt dat de Nationale Klimaatcommissie beslist of België activiteiten op het vlak van bosbeheer, het beheer van akkerlanden, het beheer van graslanden of revegetatie in aanmerking laat komen voor een toevoeging aan of een vermindering van de toegewezen hoeveelheid. België besliste echter reeds eerder geen gebruik te maken van deze mogelijkheid voorzien van het Kyoto-Protocol⁸.

3.3.7 Verduidelijk het samenwerkingsakkoord ook op andere punten

Het samenwerkingsakkoord lijkt op enkele punten onvolledig of onnauwkeurig:

- Een aantal begrippen zijn niet of onvoldoende gedefinieerd:
 - De definitie van 'projectactiviteit' (art. 1 3^o) impliceert dat het gaat om een goedgekeurde projectactiviteit, terwijl het samenwerkingsakkoord het woord 'projectactiviteit' gebruikt voor zowel goedgekeurde als nog niet goedgekeurde projectactiviteiten.
 - De definitie van 'beheer van graslanden' (art. 1 24^o) lijkt onvolledig: 'een geheel van handelingen, vermeld om de hoeveelheid en de kenmerken van de productie (voeder en vee) te beïnvloeden'.
 - Er is geen definitie van 'kerninstallaties' (art. 12 §1).
 - Wie wordt er precies bedoeld met de 'software ontwikkelaar' (art. 13 §3)?
 - ...
- Onnauwkeurige formulering:
 - Art. 5 §3 'Als een projectactiviteit volgens de criteria uit §1 en §2, tegelijkertijd onder de bevoegdheid valt van meerdere gewesten of van een of meer gewesten en de federale overheid, dan wordt ze goedgekeurd door de overheid waar het verzoek tot goedkeuring is ingediend, in overleg met de andere betrokken bevoegde overheden'. De woorden 'ze goedgekeurd' moeten wellicht vervangen worden door 'het verzoek tot goedkeuring behandeld/beoordeeld'.

⁸ Zie ook Vlaams Klimaatbeleidsplan 2006-2012, blz. 78.